

สตรีผิวดำหลังได้รับการปลดปล่อย

อิสรภาพเป็นสิ่งที่ทาสผิวดำทุกคนปรารถนาที่จะได้รับ หนทางที่จะนำไปสู่เสรีภาพนั้นทาสต้องต่อสู้ดิ้นรนไขว่คว้ามาอย่างยากเข็ญ การทำงานเก็บเงินเพื่อนำมาไถ่ตนเองหรือพ่อแม่ ญาติพี่น้องแทบจะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะลัทธิการทาสให้กับนายทาสนั้นก็แสนจะเหน็ดเหนื่อยและไม่มีเวลาเป็นของตนเอง ดังนั้น ทางออกอีกทางหนึ่งของทาสที่จะนำไปสู่อิสรภาพก็คือการหลบหนี แต่ไม่ว่าจะเป็นทั้งการไถ่ตนเอง หรือการหลบหนี เมื่อทาสเป็นไทแก่ตัวแล้ว หากเชื่อว่าอิสรภาพที่พวกเขาได้รับจะนำมาซึ่งความสุข ความมั่งคั่งแก่ชีวิตอย่างที่คาดหวังไว้เสมอไป เพราะในสังคมที่ยังคงมีการแบ่งแยกชนชั้นและสีผิว อิสรภาพก็มิอาจทำให้คนผิวดำเหล่านี้ได้รับสิทธิความเสมอภาคกับคนผิวขาวที่เป็นเจ้าของประเทศ

นวนิยายที่กล่าวถึงทาส มักจะเล่าเรื่องราวประสบการณ์ชีวิตของทาส และปิดฉากลงเมื่อทาสได้รับอิสรภาพแล้ว แต่ภาคต่อของชีวิตหลังจากได้รับอิสรภาพของคนผิวดำกลับยังคงดำเนินต่อไปอย่างโหดร้ายในอีกรูปแบบหนึ่ง ทั้งที่เกิดจากความทรงจำครั้งก่อนเก่าที่ยังคงตามม้าย่ำเตือนถึงความเลวร้าย หรือผลพวงจากอดีตที่ตกมาสู่ปัจจุบัน ทาสผิวดำจะมีความสุขกับอิสรภาพที่โหยหามาตลอดชีวิตได้อย่างไร หากในใจของพวกเขา ยังคงเต็มไปด้วยภาพวันวานที่ผุดขึ้นมาคล้ายมีตัวตนเฝ้าหลอกหลอนชีวิตในปัจจุบันอย่างไม่มีวันลบออกจากความทรงจำได้

นอกจากนั้นแล้ว คนผิวดำยังคงต้องดำเนินชีวิตต่อไปท่ามกลางอคติที่มีต่อสีผิวของพวกเขา อิสรภาพและความเท่าเทียมกันในสังคม มิได้เป็นสิ่งที่ได้รับมาพร้อมกัน คนผิวดำจึงต้องฝ่าฟันกับตราบาปด้านสีผิวที่ติดตัวของพวกเขาต่อไป

4.1 การเริ่มชีวิตใหม่และทำประโยชน์เพื่อสังคม

ในตอนจบของเรื่อง *The Bondwoman's Narrative* เมื่อแอนนาได้รับอิสรภาพแล้ว เธอได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ในชุมชนคนผิวดำ และทำประโยชน์ให้เด็กผิวดำในชุมชน โดยใช้ความรู้ที่ตนเคยได้รับการด้านการอ่านการเขียนมาพัฒนาชุมชนเปิดโรงเรียนสอนเด็ก ๆ ผิวดำ โดยที่เธอไม่ต้องคอยหลบๆ ซ่อนๆ สอนหนังสืออย่างในอดีตอีกต่อไป I ... keep a school for colored children. It is well attended, and I enjoy myself almost as well imparting knowledge to others,¹

¹ Crafts, *The Bondwoman's Narrative*, p. 237

เบบี ซูกส์ ใน *Beloved* ได้รับอิสรภาพจากการที่ถูกขายของเธอที่เป็นทาส ทำงานพิเศษในวันอาทิตย์และเก็บเงินมาซื้อตัวเบบี ซูกส์ ให้ได้รับอิสรภาพในบ้านปลายชีวิตวัย 60 ปีของเธอ เบบี ซูกส์ ไม่เห็นด้วยที่แฮลลิจะไต่ตัวเธอ จะมีประโยชน์อะไรที่ทาสสตรีอายุ 60 ปี จะได้รับอิสรภาพ แต่เธอก็ไม่เคยบอกเขา ปล่อยให้ลูกได้ทำในสิ่งที่ต้องการเพื่อให้เขามีความสุข แต่เมื่อเธอได้รับอิสรภาพ เธอกลับรู้สึกดีใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เธอมองมือของตนเองและรู้สึกว่ามันคือมือของเธอจริงๆ ได้ยินเสียงหัวใจเต้น หัวใจที่ตนเองเป็นเจ้าของอย่างแท้จริง รู้สึกถึงอิสรภาพและเสียงหัวใจเราะ ความรู้สึกของทาสที่ได้รับอิสรภาพ ได้เป็นเจ้าของร่างกายและชีวิตของตนเอง อิสรภาพนำความเปลี่ยนแปลงมาให้เบบี ซูกส์ ทำให้เธอรู้สึกว่าร่างกายเป็นของเธอ เธอยังได้ยินเสียงหัวใจของตนเองเต้น ไม่ว่าจะคนแก่ คนหนุ่มสาว หรือเด็ก ต่างก็ต้องการเสรีภาพให้กับชีวิตตนเอง แต่เมื่อมิสเตอร์การ์เนอร์เห็นอาการดีใจของเบบี ซูกส์ กลับคิดว่าเธอวิตกกังวลจนหัวใจเต้นแรง แต่เธอหมายถึงนี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้ยินเสียงหัวใจของตนเองที่เธอเป็นเจ้าของ นายทาสผิวขาวไม่เข้าใจและไม่สามารถรับรู้ถึงความรู้สึกของทาสผิวดำได้

What does a sixty-odd-year-old slavewoman who walks like a three – legged dog need freedom for?

...

But suddenly she saw her hands and thought with a clarity as simple as it was dazzling, "These hands belong to me. These my hands." Next she felt a knocking in her chest and discovered something else new: her own heartbeat. Had it been there all along? This pounding thing? She felt like a fool and began to laugh out loud. Mr. Garner looked over his shoulder at her with wide brown eyes and smiled himself. "What's funny, Jenny?"

She couldn't stop laughing. "My heart's beating," she said.

And it was true.

Mr. Garner laughed. "Nothing to be scared of, Jenny. Just keep your same ways, you'll be all right."²

เบบี ซูกส์ เริ่มชีวิตใหม่ของเธอโดยที่ครอบครัวการ์เนอร์ไปส่งเบบี ซูกส์ที่ซินซินเนติ พาเธอไปพบกับครอบครัวบอดวินซึ่งเป็นเพื่อนของเขา โดยครอบครัวนี้จะคอยดูแลและให้ที่อยู่กับเธอเมื่อเธอ

² Morrison, *Beloved*. p.141.

ได้รับอิสรภาพ เธอได้อยู่ที่บ้าน 124 ซึ่งเป็นบ้านหลังใหญ่เคยให้คนผิวดำเช่า เธอทำงานแลกกับที่อยู่ เช่น ซักรีด เย็บผ้า ทำรองเท้าให้ครอบครัวของคินดิงวิน แม้ว่าเบบี้ ซุกส์ จะได้รับอิสรภาพ แต่ชีวิตของเธอในระยะแรกยังต้องอาศัยพึ่งพิงครอบครัวของคนผิวดำ เธอไม่สามารถที่จะยืนด้วยตัวของตัวเองได้ เบบี้ ซุกส์ต้องเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตอยู่อย่างคนที่มีเสรีภาพ เราจะพบว่างานที่เบบี้ ซุกส์ทำนั้นก็ไม่ได้ต่างจากงานของคนรับใช้เพื่อแลกมาซึ่งที่อยู่ อาหาร และเงินเล็กน้อย นั่นเป็นเพราะว่าเบบี้ ซุกส์ อายุมากแล้ว และไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ ดังนั้นอาชีพที่เธอจะทำได้ก็เป็นอาชีพที่ไม่แตกต่างจากภาระเดิมๆ ที่เธอเคยรับผิดชอบขณะที่เป็นทาส

เจนนี วิธโลว์ คือชื่อของเบบี้ ซุกส์ ตามใบชื่อขายทาส วิธโลว์เป็นนามสกุลของนายเธอที่แคโรไลนา แต่เบบี้ ซุกส์ ไม่รู้มาก่อน และเรียกตนเองตามชื่อของสามี (ซึ่งเป็นคนละคนกับพ่อของแฮลลี) ว่า ซุกส์ โดยเขาเรียกเธอว่าเบบี้ เธอจึงมีชื่อว่าเบบี้ ซุกส์ เธอยืนยันกับมิสเตอร์การ์เนอร์ว่าเธอจะใช้ชื่อที่สามีตั้งให้เผื่อว่าเธออาจจะได้ยื่นเรื่องราวเกี่ยวกับเธอและตามหาเธอได้ เมื่อเธอมาอยู่ที่บ้าน 124 แรกๆ เธอพยายามติดต่อประกาศตามหาครอบครัวและลูกๆ ของเธอที่กระจัดกระจายไป แต่จากนั้นอีก 2 ปี เธอก็เลิกล้มความตั้งใจ เพราะไม่มีความคืบหน้าใดๆ ยกเว้นข่าวแฮลลีแต่งงานและกำลังจะมีลูก การที่เบบี้ ซุกส์ ได้รู้ชื่อจริงของตน และการที่เธอพยายามตามหาครอบครัว สะท้อนให้เห็นว่าระบบทาสได้ทำลายการรู้จักตนเองและความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ของเบบี้ ซุกส์ไป เธอไม่รู้ว่าคุณชื่ออะไร จึงเรียกตนเองตามชื่อสามี การที่เธอปฏิเสธใช้ชื่อใหม่แสดงถึงการที่เธอต้องการรักษาความสัมพันธ์และตัวตนของตนเองไว้กับความสัมพันธ์ที่เธอมีต่อคนดำและครอบครัว เธอต้องการใช้ชื่อที่สามีตั้งให้มากกว่าจะใช้ชื่อในกระดาษที่บ่งบอกความเป็นทาสของเธอ นี่เป็นวิธีการต่อต้าน และสร้างตัวตนของคนชายขอบ โดยเริ่มจากจุดเล็กๆ ภายในตัวตน เป็นการแสดงความขัดแย้งและต่อต้านอำนาจของคนขาวอย่างเงิบๆ อย่างค่อยเป็นค่อยไป คนขาวมักจะเป็นผู้ตัดสินหรือผู้ให้คำจำกัดความ (definer) มา กำหนด (define) คนดำ คนดำกลายเป็นผู้ถูกกำหนด (defined) แต่เบบี้ ซุกส์ ไม่ยอมถูกคนขาวทำให้ตนเองกลายเป็นผู้ถูกกำหนด จึงยืนยันจะใช้ชื่อเดิมของคนตามที่คนดำเรียก เหมือนกับลินดาใน *Incidents in the life of a slave girl* ที่ถูกคนขาวกระทำกับสิทธิและความเท่าเทียมในความเป็นมนุษย์ของเธอ ทั้งๆ ที่เธอไม่ได้เป็นทาสแล้ว แต่สีผิวทำให้เธอถูกสังคมกำหนด เธอยืนยันในสิทธิของตน และไม่ยอมให้คนขาวมาเป็นผู้กำหนด

"Well," said Mr. Garner, going pink again, "If I was you I'd stick to Jenny Whitlow. Mrs. Baby Suggs ain't no name for a freed Negro."

Maybe not, she thought, but Baby Suggs was all she had left of the "husband" she claimed. A serious, melancholy man who taught her how to make shoes. The two of them made a pact: whichever one got a chance to

run would take it; together if possible, alone if not, and no looking back. He got his chance, and since she never heard otherwise she believed he made it. Now he could find or hear tell of her if she was calling herself some bill-of-sale-name? ³

ตลอดเวลา 10 ปี ของการมีชีวิตอย่างอิสระเสรีของเบบี้ ชูกส์ เธอต้องเรียนรู้ที่จะอยู่อย่างคนที่มีเสรีภาพท่ามกลางอคติของสังคมที่ดูถูก และยังคงกดขี่คนผิวดำ นอกจากนั้นแล้วเบบี้ ชูกส์ ยังได้รับประสบการณ์อันเจ็บปวดจากการที่เธอพยายามจะช่วยเหลือคนดำให้ลืมเรื่องราวความทุกข์ในอดีตและเริ่มต้นใช้ชีวิตเป็นคนใหม่ที่รักตนเอง แต่จากการกระทำประโยชน์ด้วยการเทศน์ และการที่เธอมีชีวิตครอบครัวใหม่ที่สมบูรณ์ กลับกลายเป็นว่าเธอถูกคนดำในชุมชนอิจฉาเธอในความได้ดีและในโชคชะตาของคนเธอที่ดีกว่าคนผิวดำอื่นๆ ในชุมชน หลังจากเซทเธอร์มาที่บ้าน 124 ได้ 20 วัน แสตนบีเพดก็มาเยี่ยมและนำลูกแบล็คเบอร์รี่มาให้ จากนั้นก็เกิดการฉลองกันยกใหญ่โดยบังเอิญ มีคนมาร่วมงานกว่า 90 คน ต่อมาผู้มาร่วมงานเกิดความไม่พอใจเบบี้ ชูกส์ ในความเป็นอยู่และโชคชะตาที่ดีของเธอ พวกเขาอิจฉาที่บ้านของเธอมีสมาชิกครอบครัวอยู่ด้วยกันหลายคน มีอาหารมากมาย และเธอก็มีความสุขกับครอบครัว พวกเขาตั้งคำถามว่าอาหารที่กินเหล่านี้มาจากไหน มาจากการที่เธอได้จากการเทศน์สั่งสอนหรือไม่ ทำไมเบบี้ ชูกส์ต้องกลายเป็นศูนย์กลางของทุกอย่างและทุกคน พวกเขาคิดว่ามันเป็นหน้าที่ของของเบบี้ ชูกส์เพียงคนเดียวเท่านั้นหรือที่มาเทศน์สั่งสอน ให้คำแนะนำ สอนให้คนรักกัน เดินรำ และเทศน์ พวกเขาอิจฉาเบบี้ ชูกส์ที่ไม่เคยรู้สึกถึงความลำบากในการหลบหนี แต่เธอก็กลับได้รับอิสรภาพมาอย่างง่ายดายจากการที่ถูกชายทำงานและนำเงินไถ่ตัวเธอออกมา แดมนายทาสยังขับรถมาส่งเธอถึงที่ที่ไอโฮไอ เธอมีสัญญาถูกต้องตามกฎหมายทาสว่าเธอได้รับอิสรภาพแล้ว แดมนายทาสยังจ่ายเงินค่าเริ่มต้นชีวิตใหม่ให้เธอ เบบี้ ชูกส์ ยังได้อยู่บ้านหลังใหญ่ซึ่งเป็นบ้านของครอบครัวบอดวินซึ่งเป็นคนขาว นี่คือนิยามของค่านิยมผิวดำเมื่อได้รับอิสรภาพ พวกเขาอิจฉากันเองในความได้ดีหรือในโชคชะตาของคนผิวดำบางคนที่ดีกว่าตน สิ่งนี้เป็นตัวจุดรั้งทำให้คนดำไม่สามารถไปถึงความเท่าเทียมกับคนขาวในสังคมได้ เพราะขนาดคนดำยังไม่โอบอุ้มช่วยเหลือกัน

การอิจฉาของคนดำในชุมชนนั้นส่งผลกระทบอย่างมากมายสู่คนที่บ้าน 124 เมื่อครุณายทาสของเซทเธอร์ หลานของเขา และพ่อค้าทาสตามไล่เซทเธอร์มาถึงที่ 124 โดยที่ไม่มีคนดำคนใดมาเตือนให้เซทเธอร์และลูกๆ หนีไปก่อน ทั้งๆ ที่พวกเขาก็เห็นคนขาวเข้ามาในหมู่บ้าน ทำให้เซทเธอร์ต้องก่ออาชญากรรมลงไปกับลูกของตน หลังจากเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น เบบี้ ชูกส์ ก็รู้สึกว่าคุณวมาเอาทุกอย่าง

³ Ibid., p. 142.

และความฝันที่เธอและเซทเธอร์มีไป คนขาวได้ทำลายความรักที่มีอยู่ในหัวใจ ความศรัทธาในความรัก และหัวใจอันยิ่งใหญ่ของเบบี้ ชูกส์ ก็พังทลายลง เธอคิดว่าสิ่งที่เธอเคยเทศน์ให้กับคนในชุมชนนั้นกลับกลายเป็นเรื่องโกหกทั้งเพ จากนั้นบ้าน 124 และชีวิตหลังได้รับอิสรภาพของเบบี้ ชูกส์ ก็เงียบเหงาเหมือนปิดตาย ไม่มีใครไปมาหาสู่ ไม่มีเสียงพูดคุยเหมือนแต่ก่อน เบบี้ ชูกส์ ป่วย และเอาแต่นอนจมอยู่บนเตียงจนวินาทีสุดท้ายของชีวิตเธอ

“Those white things have taken all I had or dreamed,” she said, “and broke my heartstrings too. There is no bad luck in the world but whitefolks.” 124 shut down and put up with venom of its ghost. No more lamp all night long or neighbours dropping by. No low conversations after supper. No watch barefoot children playing in the shoes of strangers. Baby Suggs, holy, believed she had lied. There was no grace – imaginary or real – and no sunlit dance in a Clearing could change that. Her faith, her love, her imagination and her great big old heart began to collapse twenty-eight days after her daughter-in-law arrived.⁴

เมื่อตัวละครทาสสตรีผิวดำได้รับอิสรภาพทั้งจากการหลบหนีหรือได้รับการไถ่ตัวแลกด้วยเงิน ตัวละครเหล่านั้นเห็นคุณค่าและความสำคัญของตนเองอย่างเต็มที่ในฐานะที่เป็นมนุษย์และต่างก็รับรู้ได้ถึงอิสรภาพที่ตนเองมีอยู่ จึงพยายามทำชีวิตที่เหลืออยู่ของตนให้มีคุณค่าแก่คนรอบข้างและชุมชน และเห็นได้ว่าตัวละครทั้งแฮนนา และ เบบี้ ชูกส์ ได้ทำประโยชน์แก่สังคมด้วยวิธีการสอนคนในชุมชน แฮนนาเล็งเห็นความสำคัญของการรู้หนังสือจึงเปิดโรงเรียนสอนเด็กผิวดำให้มีความรู้เพื่อสามารถพัฒนาตนเองให้ทัดเทียมกับคนขาวในสังคมภายนอก ส่วนเบบี้ ชูกส์ก็ทำหน้าที่เป็นผู้สอนเช่นกัน หากแสดงออกมาในรูปของการเทศนาสอนให้คนในชุมชนผิวดำรู้จักคิดและให้รักตนเอง ซึ่งเมื่อทุกคนเริ่มต้นจากการรักตนเองแล้วก็จะทำให้เห็นถึงคุณค่าและมีความศรัทธาต่อตนเอง และเมื่อคนผิวดำทุกคนตระหนักในคุณค่าของตนก็จะสามารถพัฒนาตนเองให้เท่ากับคนผิวดำได้ต่อไป

4.2 การถูกความทรงจำในอดีตตามหลอกหลอน

แม้จะได้รับอิสรภาพและเริ่มต้นชีวิตใหม่อย่างเสรีชน หากแต่ลึกลงไปภายในจิตใจของทาสสตรี ยังคงมีเรื่องราวและประสบการณ์อันเลวร้ายจากการตกเป็นทาสและการถูกกระทำจากนายทาสและ

⁴ Ibid., p.89.

คนขาวในอดีตที่ผ่านมาตามหลอกหลอนอันเป็นมากกว่าฝันร้ายในอดีตที่ตื่นขึ้นมาแล้วจะลืมเลือนไปได้ หลายคนบอกว่าเป็นเหมือนรอยแผลเป็นที่เมื่อมองเห็นครั้งใดก็ทำให้ระลึกย้อนกลับไปถึงเรื่องราวต่างๆ และไม่มีวันจะลบเลือนออกไปจากร่างกายและชีวิตจิตใจได้

แม้ท้ายที่สุดแล้วแฮเรียต ผู้ประพันธ์เรื่อง *Incidents in the Life of a Slave Girl* และลูกๆ ของเธอจะได้รับอิสรภาพไม่ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่กับระบบทาส แต่ความบอบช้ำจากอดีตก็มิได้จางหายไปได้อย่างง่ายดาย หากแต่ยังคงนำมาซึ่งความเจ็บปวด แม้กระทั่งขณะที่แฮเรียตเขียนเรื่องนี้ขึ้นมาเธอก็ได้บอกไว้อย่างชัดเจนในตอนจบของเรื่องว่าเธอเจ็บปวดมากกับการกลับไประลึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา หากทำได้เธออยากจะลืมเลือนเรื่องราวต่างๆ ในอดีตให้หมดสิ้น It has been painful to me, in many ways, to recall the dreary years I passed in bondage. I would gladly forget them if I could.⁵ (227-228)

ขณะที่ผู้อ่านกำลังอ่านเรื่องราวของเธออยู่นั้น จะพบว่าหลายครั้งที่ผู้แต่งได้กล่าวไว้ว่าเธอต้องการจะลืมสิ่งต่างๆ เหล่านี้ไปเหลือเกิน เพราะเมื่อนึกย้อนกลับไปหรือเขียนถึงเหตุการณ์เหล่านั้นครั้งใดเธอก็รู้สึกเจ็บปวดและเศร้าใจทุกครั้ง วัยเด็กเป็นวัยที่น่าจะงดงามที่สุดในชีวิตของบุคคลทั่วไป เพราะเป็นวัยแห่งความไร้เดียงสา บริสุทธิ์สดใส หลายคนแอบยิ้มเมื่อนึกย้อนกลับไปถึงเรื่องราวในวัยเยาว์ของตน แต่สำหรับอดีตสตรีที่เคยผ่านเหตุการณ์เลวร้ายของระบบทาสมาแล้วนั้น เธอยืนยันว่าเธอรู้สึกอับอาย เศร้าและเจ็บปวดเมื่อต้องเล่าถึงความทรงจำในวัยเด็กของเธอ นั่นเป็นเพราะเธอต้องโตเป็นผู้ใหญ่ก่อนวัยอันควร และจำต้องรับรู้เรื่องราวร้ายๆ ของนายทาสที่ต้องการจะข่มเหงทางเพศแก่เธอนั่นเอง

And now, reader, I come to a period in my unhappy life, which I would gladly forget if I could. The remembrance fills me with sorrow and shame. It pains me to tell you of it,⁶

เมื่อลินดาไปอยู่ที่ฟิลาเดเฟีย (Philadelphia) เธอถูกมิสเตอร์ดิวรัม (Mr. Durham) ผู้ที่ให้ความช่วยเหลือเธอเรื่องอาหารและที่พักถามถึงชีวิตที่ผ่านมาของเธอ ลินดาจำเป็นต้องตอบความจริงทั้งหมดแก่เขาไปถึงแม้ว่าเธอจะเจ็บปวดที่ต้องพูดถึงเรื่องในอดีตก็ตาม และเมื่อพูดมาถึงเรื่องลูกมิสเตอร์ดิวรัมก็เตือนเธอว่าต่อไปอย่าเล่าเรื่องของตนให้ใครฟังไปซะทุกเรื่อง เพราะหากเจอคนไม่ดีเขาอาจดูถูกลินดาก็ได้ที่ลินดาต้องทิ้งลูกมา ลินดา รู้สึกเจ็บปวดมากกับคำว่า "ดูถูก" เพราะคำนี้ทำให้

⁵ Jacobs, *Incidents in the Life of a Slave Girl*. pp.227-228.

⁶ *Ibid.*, pp.57-58.

เธอนึกถึงสถานภาพความเป็นแม่กับสิ่งที่เธอได้เลือกทำลงไป แม้ว่าสิ่งที่ลินดาตั้งใจเลือกแล้ว แต่การถูกจับจู่ก็ทำให้เธอระอวยใจและรู้สึกแย้กับการกระทำของตนเองที่เปี่ยมไปด้วยเจตนาอันบริสุทธิ์ที่มีต่อลูก I frankly told him some of the most important events of my life. It was painful for me to do it.⁷

แม้ว่าลินดาจะได้รับอิสรภาพและไม่ได้ตกเป็นทาสแล้วก็ตาม แต่ขณะที่เธอพาทารกน้อยแมรี่ (Baby Mary) ออกไปเดินเล่น เธอก็กลัวว่าจะมีคนทางใต้มาพบเธอเข้าและจำเธอได้ อีกทั้งอากาศร้อนในขณะนั้นก็ทำให้เธอหวงระลึกไปถึงตอนที่เธอเคยหลบหนีจากนายทาสในช่วงแรกๆ เธอหนีไปอยู่ในหนองน้ำ และหวาดกลัวงูและผู้คุมทาสขณะที่ซ่อนอยู่ในน้ำ แม้ว่าลินดาจะพูดเสียดสีผู้ค้าทาสว่าพวกเขาไม่ต่างอะไรไปจากอสรพิษร้าย และเธอรู้สึกดีที่สามารถพูดเช่นนี้ได้เพราะเธอเองเป็นอิสระแล้วก็ตาม แต่ก็ยังเป็นคำพูดที่อยู่ในบริบทแห่งความทรงจำอันเลวร้ายของประสบการณ์จากการเคยตกเป็นทาส และเธอก็ยังไม่คลายจากความหวาดระแวงว่าจะมีคนมาพบเธออีก

But when summer came, the old feeling of insecurity haunted me. It was necessary for met to take little Mary out daily, for exercise and fresh air, and the city was swarming with Southerners, some of whom might recognize me. Hot weather brings out snakes and slaveholders, and I like one class of the venomous creatures as little as I do the other. What a comfort it is, to be free to say so!⁸

ลินดาต้องการจะเล่าเรื่องอดีตของตนที่เป็นทาสให้ลูกได้รับรู้ ก่อนที่ลูกจะจากไปเรียนต่อ แม้การระลึกถึงอดีตจะสร้างความเจ็บปวดให้กับลินดาก็ตาม แต่เธอตัดสินใจแล้วว่า อย่างไรก็ตามก็ต้องเล่าให้ลูกได้รับรู้ เพราะหากเธอตายไปแล้วลูกมารู้เรื่องราวของเธอจากคำบอกเล่าของผู้อื่น จะเป็นการบอกเล่าโดยไม่เข้าใจถึงความจำเป็นหรือสถานการณ์ที่ส่งผลให้ลินดาได้ทำอะไรมาก่อนที่เธอคิดว่ายังคงเป็นตราบาปที่ติดตัวเธอมาจนถึงปัจจุบัน การพยายามจะอธิบายถึงเหตุผลและความเป็นจริงแม้ว่าจะทำให้ลินดาเจ็บปวดหรืออับอาย แต่เธอก็คิดว่าเป็นสิ่งจำเป็น ในสมัยที่เธอเป็นทาสเธอไม่มีโอกาสได้พูด เธอจึงต้องก้มหน้ายอมรับกับความเจ็บปวดเหล่านั้นที่ส่งผลมาถึงปัจจุบัน และในขณะนี้เธอมีเสรีภาพที่จะคิด พูด หรือแสดงออก แม้ว่ามันจะต้องปวดร้าวเพียงใดในการนำตนเองกลับไปสู่เรื่องราวร้ายๆ แต่ลินดาก็ต้องทำ

⁷ Ibid., p.183.

⁸ Ibid., pp.196-197.

"Listen to me, Ellen; I have something to tell you! I recounted my early sufferings in slavery, and told her how nearly they had crushed me. I began to tell her how they had driven me into a great sin."⁹

แม้ผู้แต่งจะจบเรื่อง *The Bondwoman's Narrative* ตรงตามสูตรของนวนิยายประโลมโลก สะเทือนอารมณ์คือ กล่าวถึงชีวิตอันสุขสมบูรณ์สวยงามเมื่อได้รับอิสรภาพแล้ว เธอได้เริ่มชีวิตใหม่ในชุมชนผิวดำ โดยอุทิศชีวิตทั้งหมดให้กับการเปิดโรงเรียนสอนเด็กผิวดำ มีความสุขกับการแต่งงานมีคู่ชีวิต มีเพื่อนบ้านเป็นอดีตทาสที่รู้จักกันมาอย่างดี และสิ่งพิเศษที่สุดที่ได้เติมเต็มชีวิตของเธอคือ การได้พบกับแม่และได้อยู่ด้วยกันตลอดไป แชนนาไม่ได้กล่าวถึงประสบการณ์ในการเป็นทาสที่กลับมาหลอกหลอนเธอ แต่ระหว่างการดำเนินเรื่อง ผู้อ่านจะพบว่าแชนนาหวาดกลัวและฝังใจกับการหลบหนีที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเธอ และในแต่ละครั้งก็ส่งผลให้ชีวิตของแชนนาและคนใกล้ชิดที่เธอรักต้องเปลี่ยนแปลงหรือพลัดพรากจากกันไป

ในฉากที่ชาลลอต (Charlotte) และ วิลเลียม (William) วางแผนที่จะหลบหนีและชวนแชนนาให้ไปด้วยกัน แชนนาปฏิเสธและกล่าวถึงความทรงจำของเธอที่มีต่อการหลบหนีว่าเลวร้ายเพียงใด จนเธอไม่ต้องการจะให้เป็นเช่นนั้นอีก

"The dangers, the difficulties, the obstructions in the way. {"}

.....

"I have tried elopement once. I know what it is to fear the face of man, to seek hiding places in woods, and caverns, and God helping me I never wish to endure the like again. {"}¹⁰

อย่างไรก็ตาม เรื่องราวของมิสซิสไรท์ (Mrs.Wright) นายหญิงของแชนนาที่ตลอดชีวิตของเธอต้องปกปิดความลับว่าเธอมีเชื้อสายแอฟริกันที่ได้มาจากแม่ที่เป็นทาสผิวดำ แม้เธอจะมีชีวิตเยี่ยงคนผิวขาว หากก็ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่กับการปิดบังความจริงเรื่องสีผิว อันเป็นสิ่งที่ตามมาหลอกหลอนชีวิต

⁹ Ibid., p.212.

¹⁰ Ibid., p.141.

ของมิสซิสไรท์มาตลอด ดังคำพูดที่แอนนากล่าวถึงมิสซิสไรท์ว่าเหมือนมีเงาดำ หรือปีศาจตามหลอกหลอนเธออยู่ ...she was hunted by a shadow or phantom apparent only to herself,¹¹

เงาในที่นี้ให้ภาพไปถึงสีดำ ซึ่งหมายถึงชาติกำเนิดของเธอที่มีเชื้อสายนิโกรปนอยู่ ดังนั้น การที่ เกิดมาเป็นลูกผสม มีแม่เป็นทาสผิวดำนี้เอง คือสิ่งที่ตามหลอกหลอนชีวิตของเธอ

สำหรับฟราโด ใน *Our Nig* เมื่อเธอได้รับอิสรภาพแล้ว แต่ความเจ็บป่วยและไร้ญาติขาดมิตร ทำให้เธอต้องกลับไปขออาศัยครอบครัวเบลม็องท์อยู่รักษาตัวชั่วคราว เมื่อฟราโดกลับไปทีนั้นเธอต้อง ต่อสู้กับความทรงจำในอดีตอันแสนขมขื่นและต่อสู้กับความหวังในอนาคต จนเธอหมดอะไรตายอยาก กับชีวิตในปัจจุบันและไม่มี ความหวังใดๆ เกี่ยวกับวันข้างหน้า อดีตในความทรงจำของฟราโดคือการทำงานหนัก การถูกกลั่นแกล้ง และโดนลงโทษ ปัจจุบันของเธอคือความเจ็บป่วยอันสืบเนื่องมาจากสิ่ง ที่เธอประสบในอดีต และทั้งหมดนี้ได้ทำลายอนาคตและความฝันในวันข้างหน้าของเธอจนหมดสิ้น ฟราโดมีชีวิตอยู่ได้ในปัจจุบันเพียงการทำงานเพื่อรักษาตัวเองไปวันๆ เท่านั้น

...here she fought with bitter reminiscences and future prospects till she became reckless of her faith and hopes and person, and half wished to end what nature seemed so tardily to take.¹²

ฟราโดรักใคร่ชอบพอกับซามูเอลและตกลงใจจะแต่งงานกัน แต่ก็มีบางคนคัดค้านฟราโด เนื่องจากเวลาที่สองคนพบกันนั้นสั้นเกินไป แต่สำหรับฟราโดแล้ว แม้จะเป็นเวลาสั้นๆ แต่เธอก็รู้ว่า เธอรักเขาดีเพียงพอแล้ว แม้ว่าซามูเอลจะไม่เคยเล่าเรื่องในอดีตของเขาที่เคยเป็นทาสให้เธอฟัง แต่เธอก็รู้ว่าเธอก็รู้สึกเช่นเดียวกับเขาในการจะเอ่ยถึงเรื่องของตนเองที่เคยถูกกดขี่จากนายจ้างซึ่งนับเป็น เรื่องเจ็บปวด เธอจึงไม่เคยพูดเรื่องของเธอให้เขาฟังเช่นกันและเข้าใจว่าเหตุใดเขาถึงไม่พูดเรื่องของเขา การเล่าถึงเรื่องราวในอดีตก็ยิ่งเป็นเหมือนการกลับไปจอกย้ำถึงความเจ็บปวดที่ผ่านมา He never spoke of his enslavement to her when alone, but she felt that, like her own oppression, it was painful to disturb oftener than was needful.¹³

¹¹ Ibid., p.27.

¹² Wilson, *Our Nig*. p.119.

¹³ Ibid., p.127.

การถูกความทรงจำในอดีตตามหลอกหลอนเป็นแก่นเรื่องที่สำคัญของ *Beloved* แม้ว่าเซทเธอร์ต้องการจะลืมเรื่องราวในอดีต แต่อำนาจของอดีตก็ยังคงส่งผลสืบเนื่องมาถึงปัจจุบัน ผู้แต่งใช้ผีซึ่งเป็นลูกของเซทเธอร์แทนสัญลักษณ์ของอดีตที่ไม่มีตัวตนแต่ยังคงวนกลับมาและส่งผลกระทบต่อชีวิตปัจจุบัน อีกทั้งอดีตอันเจ็บปวดที่เซทเธอร์พยายามจะลืมเลือนก็กลับถูกแทนที่ด้วยสิ่งต่างๆ รอบตัวที่ทำให้เธอไม่สามารถจะลบล้างความทรงจำอันเลวร้ายลงได้ อย่างเช่นที่ปรากฏเป็นสัญลักษณ์ในรูปของบ้านเลขที่ 124 ทำให้ระลึกถึงการฆาตกรรมของ 3 ซึ่งก็คือลูกคนที่ 3 ของเธอที่เสียชีวิตไปและเป็นวิญญาณติดตามเธอเรื่อยไปนั่นเอง

เซทเธอร์เล่าให้พอล ดี ฟิงเรื่องแผลเป็นที่หลังซึ่งมีรูปร่างคล้ายกับต้น Chokecherry Tree ย้อนกลับไปก่อนที่เธอจะหนีมาจากไร่สวิต โฮม หลานชายของครูได้เอานมของเธอไป เธอจึงบอกเรื่องนี้ให้มีลิสซิการ์เนอร์ทราบ แต่ครูได้ไปพบเข้าจึงล้งให้หลานชายเขียนเธอ และรอยแผลเป็นจากครั้งนั้นก็ยังคงอยู่ที่หลังของเธอ แผลเป็นที่หลังของเซทเธอร์เกิดขึ้นจากที่เธอถูกเขียนหลังจากถูกครูข่มขืนขณะตั้งครรภ์ แผลเป็นที่อยู่บนหลังของเธอก็เป็นเสมือนอดีตที่ผ่านไปแล้วแต่ยังคงติดตัวมาถึงปัจจุบันและจะติดอยู่ตลอดไป ความทรงจำที่ทำให้เกิดแผลเป็นนี้ยังคงฝังแน่นติดอยู่กับตัวและจิตใจของเธอโดยไม่มีวันลบเลือนออกไปได้ อีกทั้งแผลเป็นที่หลังมีรูปร่างคล้ายต้นไม้ที่แตกกิ่งก้านสาขาออกดอกงดงามนั้นยังแสดงให้เห็นว่าอดีตยังคงฉายความเจ็บปวดอย่างเด่นชัดเช่นกิ่งก้านของต้นไม้ที่แตกแขนงอยู่บนหลังของเธอ เซทเธอร์ไม่เคยเห็นแผลเป็นนี้แต่หญิงผิวขาวที่ช่วยทำคลอดให้เธอบอกว่าเซทเธอร์มีแผลเป็นที่หลังเป็นรูปต้นไม้ การที่เซทเธอร์ปฏิเสธไม่ยอมเห็นแผลเป็นนี้ก็เท่ากับว่าเธอไม่ต้องการจดจำเรื่องราวใดๆ มนอดีตที่ผ่านมา หากแต่เธอก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้เพราะแผลเป็นนี้ก็ยังคงติดอยู่ที่หลังเธอไปตลอดไม่มีวันจะจางไปได้

"That's what she called it. I've never seen it and never will. Bit that's what she said it looked like. A chokecherry tree. Trunk, branches, and even leaves. Tiny little chokecherry leaves. But that was eighteen years ago. Could have cherries too now for all I know."¹⁴

ความหวังของเซทเธอร์ที่สำคัญที่สุดคือพยายามลืมเรื่องราวในอดีต และปกป้องเดนเวอร์จากอดีตเหล่านี้ ผีที่ปรากฏตัวมาในรูปร่างของซุดนอนและกอดเอวเซทเธอร์ไว้ขณะที่เธอสวดมนต์ เริ่มจะมีรูปร่างขึ้น และมาในรูปแบบของผู้หญิงที่โตแล้ว มิใช่เป็นเด็ก แต่เป็นผีที่มีอายุตามที่ปีเลิฟต์มีชีวิตอยู่

¹⁴ Morrison, *Beloved*, p.16.

การปรากฏตัวเป็นผู้หญิงที่โตขึ้นนั้น ตรงตามความคิดของเซทเธอร์ที่ว่า บางสิ่งในอดีตที่ถูกทำลายลง
ไปหาได้จบสิ้นลง แต่อดีตยังคงฉายสะท้อนอิทธิพลมาสู่ปัจจุบัน การปรากฏตัวของสิ่งนั้นก็ยังคงมีอยู่
และไม่ได้เพียงอยู่ในใจเท่านั้น แต่ยังคงมีอยู่จริงบนโลกใบนี้ด้วยเหตุผลบางอย่าง

Some things you forgot. Other things you never do. But it's not. Places, places are still there. If a house burns down, it's gone, but the place – the picture of it – stays, and not just in my memory, but out there, in the world. What I remember is a picture floating around out there outside my head. I mean, even if I don't think it, even if I die, the picture of what I did, or knew, or saw is still out there. Right in the place where it happened.¹⁵

อำนาจของอดีตเข้ามาถูกรุกสิ่งต่างๆ ในปัจจุบันของชีวิตเซทเธอร์ ทำให้ตัวละครไม่สามารถยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเองและคนรอบข้างในภาวะปัจจุบันได้ แม้ว่าส่วนลึกเซทเธอร์ต้องการจะลืมเลือนสิ่งต่างๆ ในอดีต แต่อดีตได้ค่อยๆ เข้ามาทำลายเวลาปัจจุบันของตัวละคร ทั้งนี้ ไม่จำเป็นต้องพูดถึงอนาคต เพราะอดีตได้ทำลายปัจจุบันไปแล้ว อนาคตย่อมไม่มีเหลืออยู่สำหรับเซทเธอร์ เรื่องราวในอดีต รวมทั้งวิญญาณบีเลฟต์ที่กลับเข้ามาทำลายชีวิตปัจจุบันของเซทเธอร์ทำให้เธอกลายเป็นคนเสียสติ และไม่สามารถคิดถึงอนาคตได้ในที่สุด บั้นปลายชีวิตของเซทเธอร์ที่ปรากฏในเรื่องก็เป็นเช่นเดียวกับเบบี้ ซูลส์ พวกเขาหมดอะไรตายอยาก ได้แต่นอนอยู่บนเตียง อันเนื่องมาจากเหตุการณ์ในอดีตทำให้เป็นเช่นนี้ บีเลฟต์ได้ย้ำเตือนให้ผู้อ่านได้ระลึกถึงความเจ็บปวดของทาสในอดีตและชี้ให้เห็นถึงผลพวงจากระบบทาสที่ยังคงส่งผลต่อปัจจุบัน

4.3 การเผชิญโลกแห่งอิสราภาพท่ามกลางอคติแห่งสีผิวที่ยังคงอยู่

ความรู้สึกของลินดาเมื่อได้รับอิสราภาพนั้น เธอรู้สึกว่าเธอมีชีวิตใหม่ที่สดชื่นสดใส เราจะเห็นได้จากการที่ผู้แต่งใช้คำบรรยายภาพที่บ่งบอกถึงการเริ่มต้นชีวิตใหม่ ความอุดมสมบูรณ์ และความมีชีวิตชีวา ไม่ว่าจะเป็นพระอาทิตย์ขึ้นในยามเช้า ผืนดินแห่งเสรีภาพ ท้องฟ้าสีแดงแห่งวันใหม่ ความชุ่มชื้น ประกายแสง ความงดงาม และความเจริญเติบโต

The next morning I was on deck as soon as the dawned. I called Fanny to see the sun rise, for the first time in our lives, on free soil; for such I

¹⁵ Ibid., p.36.

then believed it to be. We watched the reddening sky, and saw the great orb come up slowly out of the water, s it seemed. Soon the waves began to sparkle, and every thing caught the beautiful glow. Before us lay the city of strangers. We looked at each other, and the eyes of both were moistened with tears.¹⁶

แต่ทันใดนั้นความรู้สึกในแง่ลบที่เกิดขึ้นกับลินดา เมื่อเธอหนีมายังรัฐอิสระและได้เสรีภาพแล้ว หาใช่ว่าทุกสิ่งจะลงเอยอย่างมีความสุข หากแต่เกิดความรู้สึกสับสนขึ้นมาใหม่ในตัวเธอแทนที่ความรู้สึกของการโยยหาอิสรภาพ ลินดา รู้สึกโดดเดี่ยวและแปลกแยกจากคนในสังคมใหม่ที่เคยไม่คุ้นเคย และนี่ถึงคนชั่วหลังที่ตนได้ทอดทิ้งมา เธออ้างว้างต้องอยู่คนเดียว เพราะคนที่เธอหนีมานอกจากจะเป็น นายทาสแล้ว ยังเป็นคนในครอบครัวที่เธอรัก สังคมใหม่ทำให้ลินดา รู้สึกแปลกแยกและรู้สึกว่าตนเอง นั้นเห็นแก่ตัวที่หนีพวกเขาและปล่อยให้ทุกคนจ่อมจมอยู่กับระบบทาส

ทาสที่ได้รับอิสรภาพต้องปรับตัวให้เข้ากับชีวิตใหม่ เพราะเป็นสิ่งที่พวกเขาไม่เคยมี ประสบการณ์มาก่อน ต้องเรียนรู้ที่จะอยู่อย่างพึ่งพาตนเอง ลินดาก็เช่นกันเธอต้องเรียนรู้กับสิ่งใหม่ๆ เหมือนกับเด็กเล็กๆ ที่เริ่มหัดเรียนรู้โลกและสังคมภายนอก เธอแปลกตาแปลกใจกับสิ่งใหม่ๆ ตื่นเต้น และกระตือรือร้น อย่างไรก็ตาม การเรียนรู้โลกแห่งเสรีภาพของลินดาก็อยู่ภายใต้การดูแลควบคุมของคนขาวที่มีศักดิ์ศรีและได้รับการยอมรับในสังคมอย่างมิสเตอร์ดูร์แฮม

I was an ignorant child, just beginning to learn how things went on in great cities.

All daylight, I heard women crying fresh fish, berries, radishes and various other things. All this was new to me. I dressed myself at an early hour, and sat at the window to watch that unknown tide of life. Philadelphia seemed to me a wonderfully great place.

... Every day, almost every hour, I was adding to my little stock of knowledge. She took me out to see the city as much as she deemed prudent.¹⁷

¹⁶ Jacobs, *Incidents in the Life of a Slave Girl*, p.180.

¹⁷ *Ibid.*, p.184.

ลินดาตื่นตื่นกับสิ่งสวยงามแปลกใหม่ที่รายล้อมอยู่รอบตัวได้ไม่นาน เธอก็ต้องพบกับความเป็นจริงที่ปรากฏแก่คนดำเช่นเธอ ลินดาเริ่มรับรู้เพิ่มเติมว่าในโลกแห่งเสรีภาพนั้น ยังคงเต็มไปด้วยอคติแห่งการเหยียดสีผิวและเชื้อชาติ คนดำหาได้รับการยอมรับหรือถูกปฏิบัติเช่นเดียวกับคนขาวไม่ ประสบการณ์แรกที่ลินดาได้เจอคือเธอต้องการโดยสารไปนิวยอร์ก แต่มีสเตอร์ดูร์แสมบอกเธอว่า การเดินทางโดยรถโดยสารอาจไม่สะดวกสบายสำหรับลินดาเท่าที่ควร ทำให้ลินดาคิดว่าเธออาจให้เงินค่าโดยสารไม่พอ เธอจึงให้เพิ่ม แต่มีสเตอร์ดูร์แสมบอกให้ลินดาทราบดีว่ารถโดยสารที่เมืองฟิลาเดลเฟียไม่อนุญาตให้คนดำไปนั่งในชั้นเฟิร์สคลาส ถึงแม้ว่าคนดำอย่างลินดาจะมีเงินเพียงพอที่จะจ่ายค่าโดยสารสำหรับที่นั่งตรงนี้ แต่สังคมเสรีอย่างทางตอนเหนือของอเมริกาก็ยังไม่ยอมรับเพียงเหตุผลง่ายๆ ว่าเธอเป็นคนดำไม่สามารถมานั่งปะปนรวมอยู่กับคนขาวได้ พวกเขาต้องไปนั่งในตู้ที่สกปรกและอยู่หลังคนขาว แต่สำหรับทางรัฐตอนใต้ของประเทศ คนดำก็ถูกจำกัดให้นั่งอยู่ที่ชั้นแยๆ เช่นกัน แต่ไม่ต้องเสียเงินค่าโดยสาร แต่ที่ฟิลาเดลเฟียที่เป็นรัฐแห่งเสรีภาพแต่ก็ยังทำเช่นเดียวกันกับรัฐทางใต้ที่ยึดมั่นอยู่กับระบบทาส ช้ายังมาเรียกเก็บเงินจากคนดำอีก แต่หากคนดำอยากจะนั่งในชั้นที่ดีกว่าก็ไม่สามารถทำได้ แม้ว่าจะเป็นรัฐแห่งเสรีภาพ และแม้เธอจะเป็นคนที่มีอิสรภาพ แต่เธอก็ถูกสังคมเหล่านี้กดขี่ให้อยู่กับความไม่เสมอภาค

When Mr. Durham handed us our tickets, he said, "I'm afraid you will have a disagreeable ride; but I could not procure tickets for the first-class cars."

Supposing I had not given him money enough, I offered more. "O, no," said he, "they could not be had for any money. They don't allow colored people to go in the first-class cars."

This was the first chill to my enthusiasm about the Free States. Colored people were allowed to ride in a filthy box, behind white people, at the south, but there they were not required to pay for the privilege. It made me sad to find how the north aped the customs of slavery.¹⁸

ประสบการณ์จากการเดินทางไปท่องเที่ยวช่วงฤดูร้อนในเรือกับครอบครัวบรูซ (Bruce) ได้ตอกย้ำอย่างชัดเจนและรุนแรงให้ลินดาได้ตระหนักถึงอคติของสังคมที่มีต่อคนดำเช่นเธอ ขณะที่นั่งเรือไปเมืองอัลบานี (Albany) เมื่อถึงเวลาอาหารว่าง มีสซิสบรูซเรียกลินดาและแม่รี่ไปที่โต๊ะอาหาร ด้วยความเจียมตัวว่าตนเป็นที่เลี้ยงเด็ก ลินดาจึงไปนั่งเกือบสุดโต๊ะ แต่แล้วเธอก็ถูกตวาดว่าคนดำไม่ได้รับ

¹⁸ Ibid., p. 185.

อนุญาตให้นั่งร่วมโต๊ะที่นี่ และไม่มีเด็กเสิร์ฟมาริน้ำชาให้เธอเลย แต่ขณะเดียวกันที่เลี้ยงเด็กคนอื่นๆ ที่เป็นคนผิวขาวกลับสามารถนั่งที่โต๊ะได้ และได้รับการบริการอย่างดี

When the gong sounded for tea, Mrs. Bruce said, "Linda, it is late, and you and baby had better come to the table with me." I replied, "I know it is time baby had her supper, but I had rather not go with you, if you please. I am afraid of being insulted." "O no, not if you are with me," she said. I saw several white nurses go with their ladies, and I ventured to do the same. We were at the extreme end of the table. I was no sooner seated, than a gruff voice said, "Get up! You know you are not allowed to sit here." ... No cup of tea was offered me, ... I looked to see whether the other nurses were treated in a similar manner. They were all properly waited on.¹⁹

เช้าวันต่อมาพวกเธอเดินทางกลับบ้านพักที่เมืองทรอย (Troy) เมื่อถึงเวลารับประทานอาหาร เจ้าของบ้านก็ถามมิสซิสบรูซว่าเธอยินยอมให้ลินดาที่เป็นพี่เลี้ยงรับประทานอาหารเช้าพร้อมๆ กันกับคนในครอบครัวของเขาหรือ ลินดารู้ว่าคำพูดนี้เป็นคำพูดที่กระทบโดยตรงต่อสีผิวของเธอที่เจ้าของบ้านผิวขาวแสดงความรู้สึกที่กีดกันและแบ่งแยกระหว่างคนดำกับคนขาว แต่ลินดาที่ยอมรับเนื่องจากเจ้าของบ้านพูดจาสุภาพ ไม่ได้แสดงกริยาก้าวร้าวหยาบคายกับลินดา

ครอบครัวบรูซและลินดาเดินทางต่อไปที่เมืองร็อกอเวย์ (Rockaway) พวกเขาเข้าพักที่โรงแรมนุทรา ลินดาพบเห็นพี่เลี้ยงที่ติดตามนายมาเหมือนตนกว่า 30-40 คน ซึ่งมาจากชาติต่างๆ กันหลากหลายเชื้อชาติ และต่างสีผิว แต่มีเพียงลินดาคนเดียวเท่านั้นที่เป็นพี่เลี้ยงที่มีเชื้อสายแอฟริกัน เมื่อได้เวลาอาหารว่าง เธออุ้มแม่รี่และเดินตามพยาบาลคนอื่นๆ ไปที่โต๊ะอาหาร แต่เธอลับถูกสั่งให้ไปนั่งที่ท้ายสุดของโต๊ะซึ่งมีเก้าอี้หนึ่งตัว เธอจึงอุ้มแม่รี่นั่งตัก แต่แล้วก็มีคนมาสั่งให้เธอยืนและให้แม่รี่นั่งที่เก้าอี้ และให้ลินดาป้อนอาหารแม่รี่จนเสร็จแล้วค่อยเข้าไปรับประทานอาหารเช้าในครัว และนี่คือเหตุการณ์ที่มาถึงที่สุดสำหรับลินดาที่ถูกทำร้ายด้วยอคติทางสีผิวแม้ว่าเธอจะหลุดพ้นจากการเป็นทาสแล้วก็ตาม พยาบาลพี่เลี้ยงมองดูเธอด้วยสายตาประหลาด เหมือนกับว่าการมีเชื้อสายแอฟริกันในสายเลือดเป็นสิ่งไม่บริสุทธิ์ ทั้งๆ ที่พี่เลี้ยงคนอื่นๆ ก็มีสีผิวที่ขาวกว่าเธอลีกน้อยเท่านั้น ลินดาจึงพาแม่รี่กลับเข้าห้อง มิสเตอร์บรูซสั่งอาหารมาให้ลินดา เป็นเช่นนี้ได้เพียงสองสามวันแต่แล้วพนักงานเสิร์ฟก็แจ้งว่าไม่ให้ลินดาทำเช่นนั้นเพราะพวกเด็กเสิร์ฟผิวขาวไม่ได้ถูกจ้างให้มารับใช้คนดำ ส่วนเจ้าของ

¹⁹ Ibid., p.197.

โรงแรมก็ขอให้มิสเตอร์บรูซส่งลินดาไปรับประทานอาหารในครัวเหมือนคนใช้คนอื่นๆ เพราะเด็กเสิร์ฟผิวขาวก็ประท้วงที่ต้องนำอาหารมาให้ ส่วนคนใช้ผิวสีของแขกคนอื่นๆ ก็ไม่พอใจที่พวกตนไม่ได้รับการปฏิบัติให้เท่าเทียมกับลินดา เธอกลายเป็นที่ไม่พอใจของทั้งเด็กเสิร์ฟผิวขาวที่ต้องนำอาหารมาบริการคนดำ ส่วนคนผิวสีก็ไม่พอใจลินดาเพราะพวกเขามองว่าลินดาได้รับการปฏิบัติที่ดีกว่า ลินดาคิดว่าแทนที่พวกคนใช้ผิวสีจะมาไม่พอใจเธอที่เธอได้รับการดูแลที่ดีกว่า พวกเขาควรจะหันมาไม่พอใจที่ตนเองไม่ได้รับความเคารพจากเด็กเสิร์ฟที่ไม่ยอมปฏิบัติกับพวกตนดีๆ แขกที่มาพักไม่ว่าจะมีคนใช้หรือพี่เลี้ยงเด็กที่ติดตามมาเป็นคนผิวสี แขกเหล่านี้ก็ต้องจ่ายเงินค่าโรงแรมเท่ากันอยู่ดีไม่ว่าจะมีคนใช้เป็นคนเชื้อชาติใดหรือมีสีผิวใดก็ตาม ดังนั้นก็ไม่มีเหตุผลใดที่จะต้องมาปฏิบัติกับคนใช้ให้ต่างกัน ลินดายืนยันในสิทธิของเธอ และท้ายที่สุดเธอก็ได้รับการปฏิบัติด้วยอย่างดี

This was the climax! I found it hard to preserve my self-control, when I looked round, and saw women who were nurses, as I was, and only one shade lighter in complexion, eyeing me with a defiant look, as if my presence were a contamination. However, I said nothing. I quietly took the child in my arms, went to our room, and refused to go to the table again. Mr. Bruce ordered meals to be sent to the room for little Mary and I. This answered for a few days; but the waiters ... they soon began to complain, saying there were not hired to wait on negroes. The landlord requested Mr. Bruce to send me down to my meals, because his servants rebelled against bringing them up, and the colored servants of other boarders were dissatisfied because all were not treated alike.

My answer was that the colored servants ought to be dissatisfied with themselves, for not having too much self – respect to submit to such treatment; that there was no difference in the price of board for colored and white servants, and there was no justification for difference of treatment.²⁰

นอกจากผู้แต่งจะบอกเล่าถึงอคติด้านสีผิวและเชื้อชาติที่เธอได้รับ กล่าวถึงการถูกกดขี่ ถูกเหยียดหยามจากคนในสังคมที่มีอคติต่อคนดำแล้ว แต่ผู้เขียนยังได้เสนอแนะหนทางแก้ไขกับอคติเหล่านี้เพื่อนำไปสู่การที่คนผิวดำจะได้รับการยอมรับและไม่ถูกเหยียดหยามจากคนในสังคม ซึ่งนั่นก็คือเธอต้องการให้คนดำยืนยันตั้งมั่นต่อสิทธิที่ตนพึงมีพึงได้ และในที่สุดคนดำก็จะหลุดพ้นจากการถูกกดขี่

²⁰ Ibid., p.199.

I was resolved to stand up for my rights, ... Let every colored man and woman do this, and eventually we shall cease to be trampled under foot by our oppressors.²¹

เมื่อลินดาต้องเผชิญกับอคติด้านสีผิว หรือได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เท่าเทียม เธอก็จะทำตามในสิ่งที่เธอได้แนะนำไป คือตั้งมั่นยืนยงในสิทธิของตน เมื่อลินดาอยู่บนเรือโรด ไออร์แลนด์เพื่อกลับไปลอนดอนพร้อมกับลูกสาว เธอไม่ได้รับอนุญาตให้ซื้อตั๋วเพื่อเข้าพักในห้องโดยสารซึ่งจัดไว้ให้เฉพาะคนผิวขาวเท่านั้น ส่วนคนสีผิวต้องอยู่บนดาดฟ้าของเรือ เมื่อเธอถูกปฏิบัติจากสังคมอันเป็นผลมาจากอคติด้านสีผิวเช่นนี้ ลินดาจึงยืนยงในสิทธิของตน จนในที่สุดก็ปัดนยอมอ่อนข้อให้โดยแลกเปลี่ยนกับเธอว่า เขาสัญญาจะให้เธอนั่งที่ดีๆ บนรถโดยสาร และกับตันก็ทำตามที่สัญญาไว้กับลินดาจริงๆ

...she gave me there tickets with clipped corners. In the most unsophisticated manner I said, "You have made a mistake; I asked you for cabin tickets. I cannot possibly consent to sleep on deck with my little daughter." She assured me that there was no mistake. She said on some of the routs colored peopled were allowed to sleep in the cabin, but not on this route, which was much traveled by the wealthy. I asked her to show me to the captain's office, ... I took Ellen by the hand and went to the captain, politely requesting him to change our tickets, as we should be very uncomfortable on deck. He said it was contrary to their custom, but he would see that we had berths below, he would also try to obtain comfortable seats for us in the cars;²²

ตลอดเวลาที่ฟราโดในเรื่อง *Our Nig* อยู่กับครอบครัวเบลม็องท์ แม้เธอจะไม่ได้เป็นทาส แต่สถานภาพของเธอก็ใกล้เคียงกับทาส คือเป็นคนรับใช้ที่มีสัญญาตกลงระยะเวลาการทำงาน ไม่มีอิสรภาพที่จะหนีไปไหนได้ เมื่อฟราโดหมดสัญญาจากการทำงานให้ครอบครัวเบลม็องท์แล้ว เธอเดินทางไปยังแมสซาชูเซต (Massachusetts) เพื่อเย็บหมวกฟาง ท่ามกลางความกังวลว่าจะหาคนสอนเย็บหมวกได้อย่างไรเพราะเธอดำ อ่อนแอ และยากจน ความคิดเช่นนี้ของฟราโดสะท้อนให้เห็นถึงการที่

²¹ Ibid., p.199.

²² Ibid., p.204.

เธอตระหนักอยู่เสมอว่าสังคมภายนอกยังมีอคติสำหรับคนผิวดำอยู่โดยไม่จำเป็นว่าเธอจะมีสถานภาพเป็นทาสหรือคนธรรมดา แต่เมื่อเกิดมาเป็นลูกผสมผิวดำ สังคมก็จับวางเธอไว้โดยแยกออกมาจากพื้นที่ของคนผิวขาว

She learned that in some towns in Massachusetts, girls male straw bonnets – that it was easy and profitable. But how should *she*, black, feeble, and poor, find any one to teach her.²³

สังคมไม่ได้เปิดโอกาสใดๆ ให้กับคนดำ ในการเริ่มชีวิตใหม่เมื่อได้รับอิสรภาพแล้ว แม้กระทั่งผู้เรียกร้องต่อต้านการมีทาส ที่ดูเหมือนจะเป็นผู้มีอุดมการณ์และเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมอเมริกันเกี่ยวกับเรื่องอคติด้านสีผิว แต่เหตุการณ์ที่ฟราโดได้ประสบมานั้น ก็เป็นตัวสะท้อนได้อย่างชัดเจนว่าคนผิวสีต้องเผชิญกับปัญหาการไม่ได้รับการยอมรับอันเนื่องมาจากอคติด้านสีผิวเพียงใด ขณะที่ฟราโดออกเดินทางไปทำงานตามเมืองต่างๆ โดยลำพังท่ามกลางความหวังว่าจะมีเงินพอเพียงมาเลี้ยงดูลูกและรักษาอาการเจ็บป่วยของตน เธอได้พบกับนักต่อต้านการมีทาสซึ่งพวกเขาเรียกร้องให้การมีทาสทางตอนใต้ของประเทศหมดไป แต่ก็ไม่ต้องการให้มีคนงานผิวดำรับจ้างทำงานอยู่ในบ้านของพวกเขาที่ทางตอนเหนือของประเทศด้วยด้วย ...maltreated by professed abolitionists, who did n't want slaves at the South, nor niggers in their own houses, North.²⁴

ในเรื่อง *Beloved* แม้เบบี ซุกส์ จะได้รับอิสรภาพแล้ว แต่ในสายตาของคนผิวขาวก็ยังมองว่าเธอเป็นนิโกรผิวดำ คำว่านิโกร หรือ Nigger เบียดขับออกย้าอคติด้านสีผิวที่ยังปรากฏอยู่ในโลกแห่งอิสรภาพ ขณะที่ครู หลาน คนจับทาส และนายอำเภอ ซีม้ามาถึงเพื่อจะนำตัวเซทเธอร์และลูกๆ ที่เป็นทาสหลบหนีมา กลับไปยังไร่สวิม โสม พวกเขาคนขาวเห็น นิโกร 2 คน คือแอสตัมปีเพด และเบบี ซุกส์ มีท่าทางตกใจและมองไปยังกระท่อมเก็บของที่อยู่นอกบ้าน เมื่อเล่าเรื่องมาถึงตรงนี้เป็นการเล่นเรื่องโดยผ่านสายตาของครูและหลาน ผู้แต่งใช้คำว่า Nigger แทนชื่อตัวละครเบบี ซุกส์ และแอสตัมปีเพด เมื่อถูกมองผ่านสายตาของตัวละครที่เป็นคนขาวเพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกเขาทาสดูถูกความเป็นมนุษย์ของคนดำ แม้ว่าเบบี ซุกส์ จะได้รับอิสรภาพ และภูมิใจกับการเป็นเจ้าของตัวตนของตนเอง และรักความเป็นมนุษย์ที่ตนมี แต่ในสายตาของนายทาสผิวขาว ก็ยังคงมองว่าเธอเป็นนิโกร ไม่ได้มีความเท่าเทียมในความเป็นมนุษย์เท่าพวกคนขาวอย่างเขา

²³ Wilson, *Our Nig*. p.124.

²⁴ *Ibid.*, p. 129.

A crazy old nigger was standing in the woodpile with an ax. You could tell he was crazy right off because he was grunting – making low, cat noises like. About twelve yards beyond that nigger was another one – a woman with a flower in her hat. Crazy too, probably, because she too was standing stock – still – but fanning her hands as though pushing cobwebs out of her ways.²⁵

ภาพชีวิตของสตรีผิวดำหลังได้รับการปลดปล่อย แม้ว่าสตรีผิวดำจะได้รับอิสรภาพและเริ่มต้นชีวิตใหม่อย่างมีเสรีภาพ แต่ด้วยอคติทางด้านสีผิว และเชื้อชาติ จึงทำให้สตรีผิวดำเหล่านั้นถูกปฏิบัติจากคนผิวขาวอย่างถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม และถูกกระทำอย่างไม่ได้รับความเสมอภาคระหว่างเชื้อชาติ ทำให้การเริ่มชีวิตใหม่เป็นไปด้วยความยากลำบาก หรือบางคนก็ยังคงต้องอาศัยความช่วยเหลือจากคนผิวขาวซึ่งเป็นคนในชั้นที่สูงกว่าตน สตรีผิวดำบางคนพยายามที่จะทำประโยชน์ให้กับคนผิวดำด้วยกันในสังคม ไม่ว่าจะเป็นการสอนหนังสือ หรือสอนให้คนดำลืมเรื่องราวในอดีตจากการตกเป็นทาส และกลับมาให้ความสำคัญกับตนเอง โดยมอบความรักให้กับร่างกายและจิตใจของตน อย่างไรก็ตาม สตรีผิวดำเหล่านี้ นอกจากจะต้องเรียนรู้กับการอยู่ร่วมกันในสังคมกับคนผิวขาวแล้ว ยังต้องเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตอยู่กับคนดำที่มีอิสรภาพด้วยกันด้วย นอกจากจะต้องเรียนรู้การใช้ชีวิตในสังคมแบบใหม่ซึ่งคล้ายกับเด็กที่เรียนรู้โลกอีกครั้งหนึ่งแล้ว ภาพอดีตจากการเคยเป็นทาส ความเจ็บปวดและความทรงจำต่างๆ ยังคงวนกลับมาอยู่ในจิตใจของสตรีเหล่านี้ ซึ่งทำให้ชีวิตที่ยากลำบากอยู่แล้วในปัจจุบันยากลำบากและเป็นทุกข์ยิ่งกว่าเดิมที่ไม่สามารถลบล้างตราบาปหรือมลทินเหล่านั้นได้ทำให้การมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันและต่อไป ไม่ได้สวยงามอย่างที่เคยหวังไว้ ระบบทาสได้ทำลายอดีต และปัจจุบันของสตรีผิวดำเหล่านี้ อีกทั้งคติความเชื่อของสังคมที่มีต่อคนผิวดำก็ได้บั่นทอนกำลังใจในการใช้ชีวิตของพวกเขาด้วย

²⁵ Morrison, *Beloved*. p.149.